

Opfordring, og hvis det ikke er det, kan man jo sige, at Ministeren har ikke efterkommet Opfordringen fra Folketinget. Jeg vil imidlertid hævde, at Folketinget ikke har paalagt Justitsministeren at fremkomme med Forslag til en endelig Revision af Loven af 15. Maj 1875. Det, Folketinget har gjort, er, at det har opfordret Ministeren til at overveje Spørgsmaalet om, hvorvidt man burde gaa til en endelig Ordning af Lovgivningen vedrørende Tilsynet med de fremmede her i Landet, og disse Overvejelser er det, som har givet sig Udtryk i det foreliggende Lovforslag.

Den højtærede Justitsminister har jo imødegaaet det ærede Medlems Tale om de 100 000 Mennesker, som kunde udvises af Landet. Det ærede Medlem forsikrede, at det naturligvis ikke var hans Mening at paastaa, at Ministeren vilde benytte sig af den formelle Ret, han havde til at gøre det, men Faren derfor var dog til Stede. Ja, man kan jo ogsaa sige, at hvis en Mand gaar ud ad Nørreport i Malmø og fortsætter Nord paa, saa ender han ved Nordpolen, men mangfoldige Mennesker er gaaet ud ad Nørreport i Malmø, uden at nogen af dem endnu er naaet til Nordpolen. Man kan ogsaa sige, at Politiet har Ret til at anholde samtlige Landets 3 300 000 Indbyggere, men Politiet gør ikke Brug af denne Ret, thi Betingelsen for, at det skulde kunne gøre det, er, at de paagældende er mistænkt med Grund. Forudsætningen for, at en Mand kan udvises, er, at man mener, at han muligvis truer Landets Sikkerhed eller foretager sig noget, som strider mod Samfundets Interesser; men hvis en Minister vilde benytte den midlertidige Ret, som Justitsministeren hidtil har haft, eller den Ret, han ifølge dette Lovforslag kan vente at faa, til at udvise fremmede paa en Maade, som strider i høj Grad mod Retfærdigheden, vilde der sikkert rejse sig en saadan Stemning mod vedkommende Minister, at han ikke kunde staa imod den. Dermed vil jeg ikke have sagt, at det ærede Medlem vilde være i Spidsen for dem, som vilde storme den paagældende Minister, thi det ærede Medlem har jo været Minister i saa lang en Aarrække og paa et saadant Tidspunkt af sit Liv, at han er i Stand til sundt og nøgternt at bedømme Glæden og Tilfredsheden ved at være Minister, men der vilde sikkert være mange andre, som vilde løbe Storm mod denne Minister. Jeg tror, at her i Landet har Retten ikke lang Vej for at vinde Sejr.

Det ærede 18de tingvalgte Medlem advarede i Gaar skarpt imod, at Flertallet skulde tænke paa at benytte sin Ret til at trumfe dette Lovforslag igennem. Der er jo ikke anden Vej i det parlamentariske Liv end Flertallets Vej, det ved det ærede Medlem meget vel. Den midlertidige Lovgivning, vi hidtil har haft paa dette Omraade, har jo maattet gennemføres under Modstand fra et Mindretals Side, og det, der kan ske her, hvis det ærede 18de landstingsvalgte Medlem ikke vil være med til Lovforslaget, vil jo blot betyde en Forskydning mellem Flertal og Mindretal, saaledes at Flertallet bliver lidt mindre og Mindretallet lidt større. Men Forholdet vilde i Virkeligheden blive det samme, at det var Flertallet, der førte sin Villie igennem. Nu vil jeg imidlertid gerne sige til det ærede 18de tingvalgte Medlem, ogsaa foranlediget ved den Bemærkning, han lod falde i Slutningen af sin sidste Tale, nemlig at han var villig til at forhandle om en midlertidig Lovgivning, at naar Sagen ligger saaledes, at vi fra alle Sider er rede til at forhandle i et Udvalg, forekommer det mig ikke, at hverken Advarsler mod, at vi skulde gennemtrumfe vor Villie, eller det ærede Medlems, som jeg indrømmer, meget elskværdige Tilbud om at ville forhandle om Sagen og egentlig gaa med til den er saa stærkt paakrævet.

Brandes: Jeg skal ganske lade ligge, hvad den ærede Ordfører for Partiet Venstre har sagt, undtagen en eneste Udtalelse, nemlig den, at den Opfordring, som Justitsministeren havde faaet gennem Folketingsudvalgets Betænkning, kun gik ud paa, at Ministeren skulde tage Lovgivningen om fremmedes Retsstilling op til Overvejelse. Den ærede Ordfører maa ikke have læst Motiverne til det Lovforslag, vi behandler, thi der staa ganske tydeligt, skrevet af den højtærede Justitsminister eller hans Ministerium, at han har faaet en Opfordring til at tage Spørgsmaalet om fremmedes Retsstilling op „til Overvejelse og endelig Ordning“ — „endelig Ordning“, det vil sige en Lov, som endeligt afgør fremmedes Retsstilling her i Landet, eller med andre Ord en Revision af Loven af 15. Maj 1875.

Johannes Jensen: Jeg har læst Bemærkningerne til Lovforslaget, men jeg har ogsaa læst den Indstilling, som blev gjort fra Folketingets Udvalg i sin Tid; derimod